

тива е насочена към запълване на полето от латентните му предикации, носи, тъй да се рече „вълновия пакет“ на виртуалните му превъплъщения. Частен случай като следствие от тази тенденция е генерирането на творбата от разгънатите предикации на един отделен мотив.

3. Между възлите-мотиви в мрежата протича взаимен обмен на предикации. В един от типичните за Яворовото творчество случаи при подобен обмен в менталното пространство между два мотива се образува предикативно зацепване, което условно можем да наречем фигура (в значението едновременно на семантична дистанция (по Рикъор) и на визуална схема (по Лиотар). Може да си я представим като дискурсивно неартикулирана метафора. В обмена на признаци между затъмнения, заскрежен прозорец и стената може да се появи фигурата стена ~ прозорец; асоциирането на „пламналия“ череп на лирическия „аз“ и липсващите въгленни на студената, напъваща се да изрече клетва камина може да породи фигурата череп ~ камина. За разлика от артикулираната метафора обаче текстът предлага само материала, възможните термини на фигурата. Нейното случване се извършва в безсъзнателното на паметта. С още една важна особеност – тя не просто зацепва, а *съвместява предикациите на двата мотива*, образувайки общо ментално пространство, напомнящо на онова, което Марк Търнър нарича „креативна бленда”.²⁴ Представяйки си мотивите като множество от признаци, може да запишем възникването на фигурата така: (стена∩прозорец)→ (стена∩прозорец), (камина∩череп) → (камина∩череп).

Текстообразуващата програма” (Минц, Лотман) започва от формирането или, по-точно казано, вибрирането на такава, несъществуваща в текста, фигура. Тя носи *енергетичния импулс*, изпълнява функцията на „мотора” (Хандерман). В нея щраква „евриката” на замисъла, образът на идеята (идеята на образа) на бъдещата творба – в момента, в който

²⁴ Mark Turner. *The Literary Mind*. Oxford University Press, 1996, pp.57-85.